

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

Isten maga ad válaszokat, maga ad értelmezhető jeleket, csak azokat kellő racionalitással, elemző képességgel, szeretettel és főleg nagy alázattal kell megpróbálni értelmezni. Sok jó törekvésük, nézetük mellett nem volt, aki a katharok tévedéseit megmagyarázza, kijavítsa. Politikai, gazdasági érdekek is átszötték létüket, eszközként használták fel őket a grófok a király elleni harcban. Csodálatos, hogy hitükért az életüket adták, az viszont borzasztó és rémisztő, hogy esetleges tévedés miatt áldozták fel az életüket.

A cikk írója: Rizmayerné Márkus Edit, az ELTE-n diplomázott francia és történelem szakos tanárként. AQUILA h. Rend alapító tagjai között van. Ez idáig rövid írásai jelentek meg az AQUILA Magazinban.

Vargáné Pável Márta

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

A szerző engedélyével egy fejezetrészlet (193-203.o.) a könyvből (elmélkedésekkel)

... Akinek füle van, az hallja meg! Istennek kezd elege lenni belőlünk, (lásd legutolsó fejezetet...!) ami ennek a könyvnek a mondandóján is látszik, nincs már elég idő! Ébresztő mindenkinek! Mindenki gondolja végig, hogy készen van-e az útra, a megmérettetésre? Ha nem, most még talán nem késő változni.

Mire szánt minket az Isten?

A választ az Újszövetségben Jézus Krisztus sokkal érthetőbben, jobban megmutatta, mint az addigi üzenetekben, prófétai és egyéb szavakban. Nem azért engedett ide minket, hogy csak a szexualitásért éljünk, arra ott van az állati létmód. Ha csak ekként éli meg valaki az emberségét, akkor legközelebb ennek a szintnek megfelelő életet kap; esetleg csak valamiféle állat közeli lét jár majd annak, aki ezt a nagyon értékes emberi létet csak erre használta fel. Jézus Krisztus minket, embereket követésre hívott.

Ismét visszatérek a szemléltető ívre. Az egyenes irány tovább az, hogy Jézus Krisztus minket haza akart vinni magával, ettől (is) iszonyú nagy a keresztyénség, hogy van Krisztusunk, aki megváltott, kiváltott a forgatagból! A magunk erejéből semmire se mehettünk. De Ő eljött, hazavisz, csak fogadjuk el! Viszont ennek feltételei vannak. A Bibliában nagyon pontosan le van írva, hogy melyek ezek: Mt19,29 „Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, száz annyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.”

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

Kemény szavak ezek, Isten mindent akar, ugyanis minden az Ővé. Mindaz, ami a Földön van, nem cél, csak eszköz, kérdés az, hogy jól vagy rosszul élünk-e vele. Ez talán látszik is, de tisztán csak az Úr tudja, hova jutunk azokkal a cselekedetekkel, stílussal, amit ma gyakorlunk! A Bibliában az egész család fel van sorolva, akit el kell hagyni, ha Jézus Krisztust követni akarjuk. Nem azt mondja, hogy legyen családunk, hanem hogy azt el kell hagyni Érte! Hallom, most sokan felhördültek, pedig ez az igazság, így van! Miért van ez így? Nem lehet egyszerre igazán, teljes lélekkel két vagy több dolgot tenni! Isten akkora másságot, megváltozást kíván, hogy alkalmasak legyünk újra egyesülni vele, amit csak teljes erőből, teljes szívvel, maximális odafigyeléssel és felé fordulással lehet megtenni. Ebből is látszik, ez a földi 3D-s nagy „elfoglaltság” az előbbre menetelhez rendkívül nagy akadály. Ha jót és jól tudtunk tenni, a szeretetünkkel megmentettünk jó pár embert, az nagy segítség, mely számtalan bűnünket elfedez. Ha nem így lenne, akkor Jézus Krisztus nem ezt mondta volna.

Itt érthetőek meg a szentek. Ők szívükkel, szellemükkel felfogták, nem lehet egyszerre két lovon ülni. Vagy ez, vagy az! Teljes lélekkel csak egy dolgot képes az ember tenni. Ha valóban be akarjuk fejezni az Úrtól való elvándorlásunk sorozatát, az életről életre való szenvedést, akkor ezt az életet nagyon komolyan kellene venni, és nagyon koncentráltan csak a megváltó Krisztusra kellene figyelni.

Szemlélődés:

Láttam a kereszten Jézus Krisztust, ahol még élt, akkor azt mondta a lelkemben (így szokott velem kommunikálni): figyeljem, mit tesznek az emberek. Itt megértette velem, hogy nem a szívükkel, nem a lelkükkel néznek az emberek, hanem csak a két szemükkel. A keresztt mögött erős fények gyűltak: diszkó, reklámok villogása stb. és a keresztt egy negatív árnyékba ment át, ebben a földi, sátáni „ragyogásban”. Akkor láttam, hogy mint egy óriási karom bele is mar a kereszttbe, és el akarja távolítani az emberek elől. Elég szörnyű volt.

Megérette velem az Isten, nem lehet messze mennünk a kereszttől, mert a földi világ el akarja takarni. Folyamatosan csak Rá kell nézni, és a lehető legnagyobb közelségben kell Vele lenni, ez az egyetlen megoldás a világ ellen.

Azt is mutatta, ha egy ember nem tud szemlélődni, akkor is láthatná az Isten „arcát”, a felhőkben, a futóhomokban, az éjszakai csillagos égbolt végetlenjében, egy-egy szép versben, zenében. Megértettem, sok ember ideig-óráig talán bele is éli magát, de ha ezekbe belefeledkezik, az eszköz sajnos könnyen céllá válhat. Istenben való léte eltűnik, csak természetjáró, festőművész, irodalmár stb. lesz! Jézus Krisztus mondta: sehol nem szabad megállni – csak ha Ő hazavitt az Atyához, ott a vége –, addig rendületlenül csak Rá kell néznünk.

A napokban Szolnok felé utaztam, és az országút mellett, egy elég jó állapotú fotel volt kitéve. Igen, ez az, amit az életünkkel nem szabad tenni. Az életünk útját, aminek kizárólag Isten felé való hazavezető útnak kellene lennie, nem szabadna fölösleges dolgokkal

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

terhelni pl. luxuscikkek, minden fölösleges dologgal bebütorozni, gyémántköves mobil stb.! Ezek azok a dolgok, amik teljesen feleslegesek, mert a halálba magával senki sem tudja vinni, csak hasznos időt vesztenek a megszerzésükkel, akkor ez az életünk sem fogja elérni a célját. Csak a legszükségesebb kell, a többbit (a luxust, a sznob-sági tényezőket) el kell engedni! Istenem megint mekkora igazságot sulykoltál belém, köszönöm, drága Uram!

Krisztus célja velünk az egyetlen élet alatti hazamenetel. Ez a kereszténység legfőbb ereje Krisztusban! Ismétlem, semmi szükség nem volna gondolkozni azon, van-e vagy nincs több élet stb., ha mostantól kezdve elsőre Jézus Krisztussal visszamennénk. Mivel iszonyú kevesen teszik ezt meg (sajnos ez tény), nem hallgatható el, hogy ismételni fognak, mert az élet vizsgáján elbuktak. A szentek ezt megértették, és úgy is viselkedtek! Ha nem ez, és nem így lenne elérhető az isteni cél, akkor pl. Avilai Szent Teréz, amilyen buzgó volt Istenben, biztosan húsz gyereket is szült volna. Nem ezt tette, Neki egyedül Isten elég volt.

Itt van a következő fokozat: elég-e Isten egyedül? Ha igen, akkor már mások a kritériumok, ebbe már nem fér bele semmiféle szexualitás. Sőt! A papoknak eredetileg nem azért kellene, hogy ne nőssüljenek, szenvedjenek esetleges kínzó vágyaikban, és mindenféle mást tegyenek pótlékként...(!), hanem azért, mert feltételezhetőnek kellene lennie, hogy Isten az első, és teljesen betölti az életüket. Nos, ha nem így van, nem kell papnak menni! (Lásd a Tizenkettek apostolsága részt). Az igazi papság megélése az egyik legszebb hivatás a földön. Ismét csak az evangélium szavait hozom tanúmul. *Mt10,34-38 Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával. Az embernek a tulajdon családja lesz az ellensége. Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám, aki fiát vagy lányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki nem veszi vállára a keresztjét, s nem követ, nem méltó hozzám.*

Ez az „ellenségkép” csak akkor áll, ha nem az Istent, hanem saját magukat helyezik az üdvözülendő ember elé. Látható: minden szinten szeretetlenség és túlzott egoizmus burjánzik. Sokakat egy-egy halálesetnél is az érdekel, hogy most velük mi lesz? Magukat sajnálják az emberek. Ha igazán szeretnék az emberek egymást, akkor nem kellene a „kard”, hanem vállvetve segítené mindenki a másikat Istenhez a végső hazamenetelben. Jézus Krisztus tudja, nem ez van, egyre inkább távolodunk a céltól, a házasságok önmagukért valók lettek, egység helyett szigeteket képeznek az Isten gyermekeiből. Nekünk, akik valóban végleg haza szándékozunk menni, az Istent kell a legjobban szeretnünk, és nem szabad engedni, hogy bárkitől jövő, bármilyen trükkel az utunktól eltérítsenek.

Tapasztalataim szerint is ebben a legnagyobb ellenségeink a házastársak, családtagok lehetnek, mivel többségében „nem az égben köttetnek” ezek a frigyek. A házastársak többnyire szeretik egymást kisajátítani, a másikat valamiféle eszközként, rabszolgaként

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

kezelní, mivel az igazi istenhit iszonyúan nagy ritkaság az emberek lelkében. Még senkitől sem hallottam, hogy tisztán csak azért akar házasodni, mert így könnyebben tud üdvözülni. Pedig ennek kellene a fő célnak lenni.

Az igaz, hogy a teljes Istenhez fordulás nagyon nehéz, nehéz a kereszt hordozása, mert ilyenkor már más fájdalom is érezhetővé válik. De hogyan is mondhatnám el ezt azoknak, akik szerelmesek ebben a kiüresedett, elsekélyesedett világban, hogy most már innentől könnyebb lesz, mert ketten hordozzák a keresztet. Megpróbáltam, látni kellett volna, hogyan néztek rám.

Ha már ezt a 3D-s létformát akartuk, és ilyen lények még mindig akarnak születni – mert ez jó lehetőség az észhez térésre – hát valóban valahogy szaporodni kell. Ezt Isten – ezen a szinten – nem ítéli el, sőt így döntött, megengedi, Egyháza látható jellel szenteli meg, mert ez van. Ha ezt akarják, ez jó nekik, akkor nem fogja ráerőszakolni a saját maga szeretetét az emberre, hát akkor tegyék. Szabad akaratuk van, nincs más, akkor ezt kell megszentelni egy szent házassággal, együtt töltött – jó esetben – Istenre néző élettel. Viszont, amint írtam, aki már szökésben van a loglocal durva formából, az életekből, annak ez már nem megfelelő.

Továbbmegyek: ha a Sas alakú fényes angyali Lényeket nézzük, nincs semmi házasságféle, nevetséges is lenne, mert ettől jóval fentebb vannak, magukhoz mérten már teljes lélekkel teszik a szolgálatukat az Úrnak, de az Atyához még ők sem értek végleg haza.

Milyen a szexualitásuk a többi dimenzióban élő lényeknek?

Nem igazán tudom, mert szemlélődési tapasztalataink szerint utoljára az embereknél láttunk ilyet, a többieknél nem. Ugyanis felfelé törekszünk, és az alsóbb vagy horizontális sávokat nemigen nézegetjük.

Mi a szerelem?

Mi az az érzés, ami jobban tud fájni, nagyobb szenvedést tud okozni, mint egy jelentős fizikai sérülés? Honnan van ez az érzés? Miért fáj annyira? (A túlvilágon tud így fájni – sőt még jobban – a lélek!) A lélek emlékezése a boldog időkre, a fájdalom, hogy már ez az állapot nincs, ergo keresni kell. Valakire rá kell projektálni, más nem marad: egy emberre. A szerelemben az ember azt keresi, amit Istennél megélt. Tudom, hogy az Istennél élt lét, mélytudati emlék az, amit itt a földön keresünk, amitől kótyagossá válunk, amit szerelem néven emlegetünk. Mi ez az emlék? Istennél hatalmasság érzés van, abszolút védelem, abszolút hűség, megbízhatóság, teljesség érzése, egybeolvadás. Istennél az abszolút bizalom, a megnyugvás, végtelen boldogság érzése állandóan létezik. Mi ebből szakadtunk ki – a magunk okán –, utána pedig mindenkire ráhúzzuk ezeket az emlékeket. Sokszor elnézem és megdöbbenek, hogy szerelem címszó alatt olyan tulajdonságokkal ruháznak fel valakit, amiktől olyan messze áll az illető, mint tehén a Püthagorasz-tételtől. Utána szegény projektált személyről – mikor a szerelem köde felszáll – kiderül, hogy semmi se igaz – ami addig se volt igaz –, és jönnek a szemrehányások, hogy az illető becsapta. Nem, nem, maga csapta be magát.

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

A szerelmi köd létezik, és akinél nagyon sokáig tart, azt teljesen kiszolgáltatja, megalázhatja magát, mert nincs meg benne az isten-gyermekségi öntudat. Mindig arra gondoltam, ha a szerelem ellen tudnék tablettákat gyártani, a Földön a leggazdagabb ember lehetnék. Nincs ilyen fizikai gyógyszer! Viszont van lelki. Ha helyes az Istenképünk, ha egyre jobban közelítünk felé, akkor nem fogunk pótcselekvésként teremtményt, embert keresni. Egy ember sohasem tökéletes, amit keresünk, az pedig az isteni tökéletesség. Ezért attól függően, mennyire vagyunk megalkuvóak, mindig csalódás lesz a vége, illetve átmeleg elfogadó szeretetbe, ami még nem is annyira rossz.

Istenben való szerelem, jegyesség, hitvesség.

Ez a legnagyobb földi szint, amit meg tudunk élni. Szentektől tanulhatjuk, pl. Avilai Szt. Teréz írja ^(1.): „*Most pedig térjünk rá a mi legfőbb kötelezettségünkre, a lemondásra, mert minden azon múlik, vajon megvalósíthatjuk-e ezt tökéletesen. Ezen fordul meg minden, mondom, mert ha mi egészen Teremtőnk karjaiba vetjük magunkat és semmibe se vesszük a teremtményeket, akkor Ő Szent Felsége maga önti belénk az erényeket s ha azután mi megtesszük azt a keveset, ami tőlünk függ, akkor könnyű lesz megállnunk a helyünket: a rossz szellemek és a világ ellenében az Úr személyesen veszi föl a harcot érdekünkben.*” Hosszú, fáradságos munka úgy megoldozni magunkat, hogy a világtól elforduljunk, és végleg Isten felé vegyük az irányt. Elkeserítő, egyben hálára is kötelező, hogy Isten kegyelme nélkül nem megy, és állandó felfelé való menetelt kíván.

^(1.) „*Ami a külső dolgokról való lemondást illeti, azt úgyis látjátok, hogy mennyire el vagyunk mi itt szigetelve. Úgy látszik az Úr mindentől el akar bennünket szakítani, amikor idehozott minket, hogy annál szorosabban fűzhessen Önmagához. Ő én Teremtőm, én jó Uram! Mikor érdemeltem én azt ki, hogy ennyire megtisztelj.*” Nemcsak az apácarendben vannak elszigetelve az Isten felé menők, hanem lassan a világban élő szerzetesek is ezt élik meg, hogy semmi más nem lesz lényeges, csak a Végtelen Istenhez való tartozás. Az ajtókat csakis Isten lehajló kegyelme nyithatja ki, pontosan annyira, amennyire kérjük, vagy elbírnak.

Régebben idegesített, amikor a Krisztussal való jegyességről olvastam, meg még az *Énekek éneke* sem volt a kedvenc olvasmányom. Avilai Szent Terézzel mindenben egyet értettem, csak ehhez a részhez fűződő rajongásával nem! Szóval mindaddig nem érettem meg, míg részem nem lett belőle. Addig arra gondoltam, szegény apácák, képzelődnek, magányosok stb. Mikor szerzetesekről is olvastam hasonlókat, akkor már végleg nem állt össze a kép. Mára szégyellem magamat, mert nagyon valós, igaz és a földi életünk legszebb dolga, és végre már semmit sem kell keresni, mert ami volt visszajött (igaz, még nem a maga teljességében), de ilyen nyomorultaknak – mint magam is vagyok –, ez már a tökéletes boldogság Krisztusban.

Fokozatok, ahogyan Jézus Krisztussal a hitvességig eljut az ember.

Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! (Részlet)

Ez messze nem az, amit gondolnak a földön, mert ebben nincs semmi szexualitás, ennek a végtelen nagy dolognak a nemiséghez semmi köze sincs. Ugyanúgy lehet Jézus Krisztusba szerelmes érzése akár férfinak, akár nőnek, mert a léleknek nincs neme, ezt földi mértékkel nem szabad mérni, ez nem háromdimenziós érzés.

Ha valaki igazán a végleges megszabadulásra törekszik, akkor az első, amit tehet, hogy teljesen Jézus Krisztus felé fordul. Elfogadja a megváltást, ekkor az Úr veszi a szabad akarati jelzéseinket, és szinte (mint aki rettenetesen ki van éhezve valaki után, mint egy anya, aki 30 éve nem látta gyermekét, nem ölelhette meg stb. úgy), ránk veti magát, és hihetetlen erővel dolgozni kezd velünk, elképzeltetlen sokrétűséggel tanítja az embert. Az Úr elképesztően nagy, odafigyelő, gyengéd szeretettel, ugyanakkor spártai keménységgel, szakadatlan munkával, abszolút logikával dolgozik megváltoztatásunkon. Akár házas volt valaki, akár nem, akár szerelmes típus, akár nem, minden elmúlik ebben a nagy lelki átalakításunkban. Az Úr művelés alá fogta lelkünk kertjét.

Hatásaként: A lény csak kapkodja magát, növekszik benne a szeretet, az Isten felé való elkötelezettség, ugyanakkor szép csendesen lehalkul, elmúlik ez a világ, már nem úgy ragyog a két szemünkkel látott fény, nem olyan csábító; mert a lelki szemünk előtt már sokkal vakítóbb, végleges isteni fény ragyog. Már nem fáj, már nem vonz, már nem szenvedtet a földi vágyak halmaza. Belátjuk, hogy minden mulandó, semmi sem a miénk, csak az Isten! Isten, aki mindig ott van, aki hűséges, akire lehet számítani, aki sokszor könnyekig meghatóan figyelmes, aki akkor is ajándékokat ad, amikor rég nem kellene, kicsiket, nagyokat egyaránt. Sokszor úgy érzem, milyen szégyellem magamat, milyen jó hozzám az Úr, teljesen méltatlan vagyok erre. Eleinte, a jegyesség korszakában még „kis” ajándékokkal is elhalmozott, ahogyan alább leírom.

Egy jó példa, kb. húsz éve volt ez az esemény, ami Jézus végtelen, elkényeztető és megértő szeretetét mutatja. A munkahelyemen befejeztem egy hosszú, sikeres kísérletet, és a főnököm azt mondta, hogy elmehetek előbb - menjek el piacozni, mert tudta, hogy az megnyugtató, kipihentet. Akkoriban volt egy vágyam, afféle földi hívság, hogy kell nekem egy rubinköves, nagy csónak alakú aranygyűrű, de ne legyen több mint 5000 Ft. Irreális vágy volt. Nem szoktam magamnál hordani annyi pénzt, de aznap pont annyi volt, amikor „kiküldtek” pihenni, piacozni. Odamentem az első standhoz, ahol az oroszok mindenfélét árultak. Látom, hogy egy gyűrűre egy roma nő alkudozik, már 5000 Ft-nál tartottak, és a hölgy még kevesebbet akart érte adni. Ránéztem a gyűrűre és láttam, hogy szakasztott ugyanolyan volt, mint amit elképzelttem magamnak. Elkértem, hadd nézzem meg. Gondoltam, a roma biztosan megismeri mi az arany, mi nem, tehát nagyot nem tévedhetek. Felhúztam, és rászorult az ujjamra. Hiába húzogattam, nem jött le (azóta is lejön, csak akkor nem!), mondtam, itt van az 5000 Ft megvettem. A roma nő átkozódott, én meg örvendeztem. Aztán sírtam; Istenem, de gyalázatos vagyok, mindent odaadsz nekem, még a teljesen lényegtelen vágyamat is teljesíted, olyat is,

Bingeni Szent Hildegard

amit abszolút nem kellene. Mások éheznek, nyomorognak, én meg diszelgek ebben a luxus gyűrűben. Azóta ezt az aranygyűrűmet isteni ajándéknak tekintem, afféle eljegyzési gyűrűm lett, s ha ránézek – ennek már húsz éve – mindig a forró hála érzése tölti el a lelkemet.

Sok-sok hasonló történetet tudnék írni, amelyek még most is könnyeket csálnak a szemembe, mert ez hihetetlen, hogy milyen életet adott nekem az Isten, mekkora szeretetet kapok Tőle!

Így teltek az évek, közben Jézus Krisztus egyre többet, súlyosabb dolgokat adott. ...

A fejezet irodalma:

1. Avilai Szent Teréz: *A tökéletesség útja*, VIII. fejezet

Oroszi-Kuzmich Kinga **Bingeni Szent Hildegard**

Szeptember 17-én volt Bingeni Szent Hildegard emléknapja, ez alkalomból szeretném néhány gondolattal gyarapítani az ismereteket.

Hildegard a 12. század nagyformátumú szentje, akit a katolikus egyház immár egyházdoktorai közé emelt. Átfogó teológiai rendszerét nem tanulmányainak köszönhette, hanem már gyermekkorától tartó látomásaiból merített. Isten ezen látomások során folyamatosan tanította őt, és negyven éves kora után felszólította, hogy adja tovább mindazt, amit megtudott. Istennel való közvetlen kapcsolatának tudható be mindaz az emberfeletti munka, ami abban az időben még inkább lehetetlennek tűnő feladat volt. Hiszen alapvetően ma is férfivezetésű a katolikus egyház, akkoriban különösen nem volt semmi társadalmi alapja annak, hogy Hildegard nőként prédikációs körutakat tegyen, és ezek alkalmával laikus és klerikus előtt egyaránt beszéljen. Prédikációiban nem csak az eretnokség (katarok) ellen emelet szót, hanem minden félelem nélkül kritizálta a feladatát nem jól ellátó papságot: „Istent nem ismertek, embertől nem féltek. Nem olyan prédikátorok vagytok, amilyenek Isten látni akar benneteket. Részben lovagok, részben szolgák vagytok... gőg, dicsőség, szórakozás – ezek jegyében telik életetek. Az Egyház pilléreinek kellene lennetek, és romokban hevertek a földön.”⁴³ Levelezésében hasonló módon nem törődött azzal, hogy a megszólított személy milyen társadalmi szerepet tölt be, kérlelhetetlenül közvetítette Isten üzenetét, azt sem rejtve véka alá, hogy nem saját mondandóját, hanem Isten szavait közli. Nem restellte például korholni Barbarossa Frigyeszt, a német-római császárt, amiért ellenpápát állított,

⁴³ <http://www.magnificat.ro/portal/index.php/szent-ferenc-alap-mainmenu-144/156-a-nap-szentje/a-nap-szentje/3342-bingeni-szent-hildegard>